

РЕШЕНИЕ

№ 17574

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **860** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във вр. с чл. 76б от ЗУБ.

Образувано е по жалба на от М. С. Н., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане], с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица] телефон, против Решение № 9-ОК /12.01.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което на осн. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е постановен отказ да бъде допусната до производство последваща молба с рег. № УП 21756 от 18.12.2025 г. по описа на ДАБ при МС за международна закрила.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че същото е издадено в противоречие с чл. 7, ал. 1-2 от АПК, на чл. 35 АПК и на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ. Изтъква, че пред административния орган са представени доказателства, вързани с промяната на законодателството и общата обстановка в страната по произход, които имат пряко отношение върху личната ситуация на жалбоподателя. Позовава се на Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. по дело LH, C-921/19, както и на практика на АССГ. Счита, че всички аргументи, изложени от ответника в оспореното решение представляват лични заключения и преценка по същество на последващата молба, направено въз основа на субективен анализ на фактите и обстановката в Русия, което е извън правомощията му, като в случая е следвало единствено да се установи дали са спазени изискванията на чл. 13, ал. 2 то ЗУБ за представяне на нови доказателства. Жалбоподателят се позовава на член 33, ал. 2, § 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС, според която не се изисква същественост на новите елементи и факти, изложени от молителя при подаване на последваща молба, а единствено същите да са относими към

основанията за предоставяне на международна закрила. Моли съда за отмяна на оспореното решение и да върне преписката на административния орган с указания за разглеждането на молбата в производство за международна закрила по общ ред.

В съдебно заседание жалбоподателят М. С. Н. се явява лично и се представлява от адв. К., която поддържа жалбата. Изтъква, че към днешна дата в страната по произход на жалбоподателя се мобилизират и лица над 40-годишна възраст с указ на президента на Руската федерация, който не е отменен. Представя писмени бележки и претендира направените по делото разноски.

Жалбоподателят лично и чрез преводача – М. Т. А. в съдебно заседание изтъква, че в държавата му по произход мобилизират всички, независимо от възрастовата група и моли съда да уважи жалбата му.

Ответникът – Интервюиращ орган Г. Г. при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България се представлява от юрк. П., която моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Посочва, че от страна на жалбоподателя не се представени доказателства, че е втори разряд, както и че е отбил военната си служба, като е служил една година, вместо две години, тъй като е с образование, както и че е имал възможността да представи нови факти и обстоятелства преди издаване на решението.

Административен съд София - град, първо отделение, 12-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. С. Н., от мъжки пол, е [дата на раждане] в [населено място], Р. област, Р. федерация, гражданин на Р. федерация, руснак по народност, вероизповедание: православен, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН].

За първи път е поискал международна закрила с молба с вх. № РД-09-3316 от 12.09.2022 г. на Регистративно - приемателен център - [населено място] (РПЦ - [населено място]).

С Решение № 2132/01.02.2024 г. на председателя на ДАБ при МС на чуждия гражданин е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Издаденият индивидуален административен акт е обжалван от търсещия международна закрила пред Административен съд – София - град (АССГ). С Решение № 5666 от 20.05.2024 г., постановено по адм. дело № 1997/2024 г. на АССГ е отхвърлена неговата жалба. С Решение № 1879 от 26.02.2025 г., постановено по адм. дело № 7044/2024 г., Трето отделение на Върховния административен съд (ВАС) е отменил първоинстанционното съдебно решение в частта за предоставяне на хуманитарен статут и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав в отменената част. Делото е разпределено на 21 състав, 1 отделение на АССГ, който с Решение № 12521 от 09.04.2025 г. е отменил издадения от председателя на ДАБ при МС индивидуален административен акт в частта, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут. Делото е изпратено на административния орган за ново разглеждане и произнасяне по подадената от руския гражданин молба за международна закрила, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебното решение. Подадена е касационна жалба от страна на ДАБ при МС до ВАС и е образувано адм. дело № 5613/2025 г.

С Решение № 12205 от 28.11.2025 г. ВАС е отменил Решение № 12521 от 09.04.2025 г. на АССГ и вместо него е отхвърлил жалбата на чужденеца против Решение № 2132/01.02.2024 г. на председателя на ДАБ при МС. Решението е окончателно, не подлежи на обжалване и е влязло в сила.

С последваща молба с рег. № УП 21756 от 18.12.2025 г. /л. 16/ жалбоподателят е направил искане до председателя на ДАБ при МС за образуване на производство за разглеждане на молбата му за

международна закрила. Посочил е, че след датата на произнасяне на съда са настъпили съществени промени в законодателството и практиката в Руската федерация, които създават риск за живота и свободата му. Заявява, че в Русия е влязъл в сила нов закон, който увеличава пределната възраст от 50 на 55 години за престой в мобилизационния резерв за войници, сержанти и прапорщици, какъвто е неговия статус според военния му билет, поради което попада в групата, подлежаща на мобилизация и ако бъде върнат носи риск от наказателно преследване за отклонение от военна служба. М. С. Н. е посочил, че докато е в България продължава да изразява несъгласието си с войната в У., а в Русия са приети нови закони, които криминализират всяка форма на несъгласие, както и че неговата активност в социалните мрежи и участието му в мероприятия в България, заедно с факта, че е избягал от мобилизация го правят предател за руските власти.

Към последващата молба с рег. № УП 21756 от 18.12.2025 г. като приложение са представени: 1. Преведена справка/разпечатка за промяната във Федералния закон на Руската федерация относно военната служба и възрастта на запаса; 2. Информация за въвеждането на електронните призовки и ограниченията за напускане на страната; 3. Снимки и разпечатки от социални мрежи, показващи продължаваща политическа активност. Представени са и седем на брой страници от скрийншотовете, озаглавени „Обиди и заплахи за донос на Ф.“.

По така подадената последваща молба, на осн. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е постановено процесното Решение № 9-ОК/12.01.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е постановен отказ да бъде допусната до производство последваща молба с рег. № УП 21756 от 18.12.2025 г. по описа на ДАБ при МС за международна закрила, като последващата молба е приета за недопустима.

На осн. чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, органът е достигнал до извод за недопустимост на молбата единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю.

За да постанови този резултат, в мотивите на оспореното решение е прието, че представеният с последващата молба федерален закон на Руската федерация „За военна служба и военна повинност“, гражданите, които пребивават в запас се подразделят на три разряда - първи разряд на званията „войници, матроси, сержанти, старшини, прапорщици и мичмани“ подлежат на мобилизация до 40 години, втори разряд до 50 години и трети разряд до 55 години, но по преписката не е установено в кой разряд попада чужденеца, поради което изказаното опасение за риск за живота му е прието за неоснователно и необосновано. Прието е, че заявеното обстоятелство, а именно, че се увеличава пределната възраст от 50 на 55 години за престой в мобилизационния резерв за войници, сержанти и прапорщици, какъвто е статутът на М. С. Н., не е ново обстоятелство, тъй като административният орган е разглеждал нежеланието му за мобилизация, въз основа на което е издал решение, с което е отказал предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут в Република България, поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, като е отчетено, че руският гражданин не е бил подложен на преследване, нито спрямо него са приложени санкции от руските власти. Изследвана е липсата на интерес от страна на официалните власти към личността на молителя след неговото напускане на страната и е направен извод, че той не е получавал призовка за мобилизация, поради което липсват явни и доказани опасения, че може да бъде призован за военна служба.

Административният орган е направил заключението, че от представената информация за въвеждането на електронните призовки и ограниченията за напускане на страната, не се съдържат конкретни данни за въздействие върху личността на чужденеца, не се откриват аргументи, че животът му е в риск и би бил изложен на преследване или на опасност от тежки посегателства,

както и че от началото на военните действия в У. не е получавал повиквателна или призовка за мобилизация.

След анализ на представените с последващата молба интернет материали, снимки и скрийншотовете, е направено заключение, че не се установяват нови релевантни данни относими към личното положение на М. С. Н., а по-скоро имат за цел да легитимират антивоенната му позиция и несъгласието му с войната в У.. Посочено е още, е приложените снимки от негови постове в социалните мрежи съдържат само ден и час на публикуване и по тяхното съдържание не може да се съди давността им, както и че не са писмено доказателство по смисъла на чл. 178, чл. 179 и чл. 180 от ГПК и следователно нямат обвързваща доказателствена сила. Изведено е заключението, че посочените приложения не показват някакво съществено изменение на положението в Руската федерация от това, което е установено в хода на предходното административно и съдебно производство, приключило с постановено решение на ВАС.

В хода на настоящото съдебно производство е приобщена административната преписка. От страна на жалбоподателя с молба от 08.04.2026 г. /л. 164/ по делото е представена извадка в легализиран превод от федерален закон „За военната повинност и военната служба“.

С молба от ответника по делото от 14.04.2026 г. /л. 297 по делото/ са представени изготвени от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС 2 бр. справки с вх. № МД-02-29/30.01.2026 г. и Справка с вх. № МД-02/14.04.2026 г. /л. 299/ относно Р. Федерация.

В с.з. от 20.04.2026 г. от страна на жалбоподателя е представен в превод статия /л. 358/ относно мобилизацията в Русия, както и легализиран превод на известие за смърт на войник в чин – редник /л. 365/.

По допустимостта на жалбата:

Решение № 9-ОК /12.01.2026 г. е връчено на 15.01.2026 г., а жалбата до съда е депозирана, чрез РПЦ – С. към ДАБ, на 20.01.2026 г., поради което същата е подадена в законоустановения 7-дневен срок, предвиден в разпоредбата на чл. 84, ал. 2 от ЗУБ срещу акт, който подлежи на самостоятелно обжалване пред съда, от страна с правен интерес, поради което същата е допустима.

По основателността на жалбата:

Оспореното решение от формална страна е издадено от компетентен по длъжност орган - служител на ДАБ, определен за интервюиращ орган в законоустановения 14-дневен срок по чл. 76б ал. 2 от ЗУБ. От формална страна оспореното решение съответства на изискванията за административен акт, тъй като съдържа в достатъчна степен фактически и правни основания за издаването му, позволяващи да се провери волята на органа, както изискват чл. 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2013/32.

Спазено е изискването по чл.12 от същата директива, жалбоподателят да бъде информиран за задължението си да обоснове своята молба - видно от протокола от представеното по делото съобщение с вх. № УП21756/18.12.025 г. /л. 28/, към което е приложено Указание относно реда за подаване на молба за международна закрила. Процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България.

Допуснато е обаче съществено нарушение на процесуалните правила, обосноваващо отмяна на оспореното решение и разглеждането на процесната молба в производство по международна закрила, поради следното:

В мотивите на оспореното решение, органът е разширил преценката за допустимост на процесната последващата молба, като е разгледал и преценил по същество представеното ново писмено доказателство - преведена справка/разпечатка за промяна във Федералния закон на Руската федерация относно военната служба и възрастта на запаса, като е извършил анализ дали

чужденецът попада под лицата, които ще следва да бъдат мобилизирани, в това число на основание, че не е установил в кой разряд военно служещи резервисти попада. Подобни мотиви са изложени и по отношение на предоставената информация за въвеждането на електронни призовки и ограниченията за напускане на страната. Наред с това е извършил анализ относно автентичността и доказателствената сила на представените снимки и разпечатки от социалните мрежи.

Видно от член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32: молбата е недопустима, единствено ако „г) молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.“.

Според Съда на ЕС, член 33, пар. 2 от директива 2013/32 изброява изчерпателно положенията, при които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима - така Решение от 19 март 2019 г., I. и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 76). Изчерпателният характер на изброяването по член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 се основава както на текста на този член, по-специално на думата „единствено“, която предхожда изброяването на основанията за недопустимост, така и на целта му, която, както Съдът вече е констатирал, се състои в смекчаване на задължението на компетентната държава членка да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима - Решение от 17 март 2016 г., M., C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, т. 43.

Съгласно чл.13, ал. 2 ЗУБ, подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. От своя страна, този раздел на глава шеста от ЗУБ е озаглавен „Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила“, а съгласно чл. 76а и чл.76б, интервюиращият орган се произнася по допустимостта на молбата единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю.

При проверката за съответствие на националната норма - чл.13, ал.2 ЗУБ и член 33, пар. 2, буква г) от директивата, е видно, че българската държава прилага само част от основанията по нормата на директивата - като не включва хипотези „когато не са се появили“ нови елементи или факти, свързани с условията за предоставяне на международна закрила. Българската държава се е ограничила само до процесуални разпоредби във връзка с недопустимостта на последващите молби за международна закрила, като е приела, че молителят е задължен да представи писмени доказателства за нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, за да обоснове допускането до разглеждане на молбата му по същество. Българската държава е транспонирала само частта от разпоредбата на директивата, касаеща „представяне от кандидата на нови елементи или факти“. Очевидно се касае за две основания - представени от кандидата нови елементи и факти, и различно основание - когато са се „появили“ нови елементи или факти, свързани с условията за предоставяне на закрила, което основание очевидно касае данни, събрани служебно от органа, разглеждащ молбата.

Освен това, според член 33, пар.2, буква г) от Директивата не се изисква същественост на новите елементи и факти, а само да са относими към основания за предоставяне на международна закрила. Според член 40, пар. 2 и пар. 3 от Процедурната Директива, при вземане на решение относно допустимостта на последваща молба, следва да се извърши предварително разглеждане с цел да се

определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, и ако е заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и *те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице*, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II. Изискването за същественост по чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ следва да се прилага единствено в смисъла, уточнен по чл.40, пар.3 от процедурната директива - преценката, дали *те увеличават в значителна степен вероятността*, на лицето да бъде предоставена международна закрила.

Следователно, в производството по допускане на последващата молба до производство, не следва да се преценява доколко елементите и фактите обосновават по същество предоставяне на международна закрила, а само дали са нови и дали са свързани с основанията за предоставяне на международна закрила, респективно ако са свързани, те ще увеличават и вероятността молбата да бъде основателна.

Освен горното, в казуса по делото следва да бъде съобразена и даденото тълкуване на правото на ЕС с Решение на Съда от 10 юни 2021 г. по дело LH, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478 на член 40, параграф 2 от Директива 2013/32/ЕС и чл.4, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС, че не допуска национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“ по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка. Също е дадено тълкуване на член 40 от Директива 2013/32/ЕС и член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС, според което от една страна, преценката на представените в подкрепа на молба за международна закрила доказателства не може да варира в зависимост от това дали става въпрос за първа, или за последваща молба, и от друга страна, че съответната държава членка е длъжна да *сътрудничи с кандидата* за целите на оценката на относимите елементи от последващата му молба, когато в подкрепа на тази молба кандидатът представя документи, чиято автентичност не може да бъде установена.

Видно и от мотивите на последното решение на Съда на ЕС:

2.1. *„текстът на член 40 от Директива 2013/32 не изяснява понятието „нови елементи или нови факти“ в подкрепа на последваща молба.“, (т.29)*

2.2. *В решението са разграничени етапите на обработване на последваща молба (точки 34-37 от решението):*

- *Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество.*

-Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби.
-На първо място, член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95.

-На второ място, само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с член 40, параграф 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. (т.37)

2.3. „ (...)тъй като член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 не прави никакво разграничение между първа и последваща молба за международна закрила, що се отнася до естеството на елементите или фактите, с които да се докаже, че кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, то и в двата случая оценката на фактите и обстоятелствата в подкрепа на тези молби трябва да се извърши в съответствие с член 4 от Директива 2011/95. (т.40).

2.4. Съдът е взел предвид чл.4, параграфи 2, 3 буква б) и 5 от Директива 2011/95 (т.40-43 от решението) като е извел в т.44, че „всеки документ, представен от кандидата (молителя) в подкрепа на молбата му за международна закрила, трябва да се счита за елемент от нея, който следва да се вземе предвид в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2011/95, и следователно невъзможността да се установи автентичността на този документ или липсата на какъвто и да е източник, подлежащ на обективна проверка, не може сама по себе си да обоснове изключването на такъв документ от разглеждането, към което решаващият орган е длъжен да пристъпи съгласно член 31 от Директива 2013/32“

2.5. "Затова, що се отнася до последваща молба, недоказаната автентичност на даден документ не може да доведе автоматично до недопустимост на тази молба, без да се разгледа въпросът дали този документ представлява нов факт или нов елемент и евентуално дали той увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95."(т.45)

2.6. (...)преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови

елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, би трябвало да се ограничи до проверка дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава.

2.7. (...) едва при описаната в точка 37 от настоящото решение втора стъпка от проверката за допустимост на последващата молба преценката на решаващия орган трябва да се отнася до въпроса дали новите елементи и факти, които са се появили или са били представени от кандидата, могат да увеличат в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. (т.53)

2.8. Така, ако обстоятелството, че първата молба вече е била предмет на пълна проверка, оправдава държавите членки най-напред да преценят допустимостта на последващата молба с оглед по-специално на наличието в нейна подкрепа на нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, все пак посоченото обстоятелство *не може също така да обоснове при това предварително разглеждане преценката на тези елементи или факти да не се извършва в съответствие с член 10, параграф 3, буква а) от Директива 2013/32 и (...) в съответствие с член 4 от Директива 2011/95.* (т.59)

2.9. От друга страна, съгласно член 4, параграф 1 от Директива 2011/95 съответната държава членка следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата за международна закрила. Доколкото, (...) даден документ представлява елемент, представен в подкрепа на молбата, дори, автентичността му да не може да бъде установена или източникът му да не подлежи на обективна проверка, то в съответствие със същата разпоредба съответната държава членка е длъжна да оцени този документ в сътрудничество с молителя. (т.60 и т.61)

2.10. (...) следва да се припомни, че за да може представянето на такъв документ да доведе по силата на член 40, параграф 3 от Директива 2013/32 до разглеждане на молбата по същество в съответствие с разпоредбите на глава II от нея, не е необходимо държавата членка да бъде убедена, че този нов документ подкрепя в достатъчна степен последващата молба, а е достатъчно посоченият документ да увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. (т.62).

На основание всичко изложено за изискванията при преценката на последващите молби за допустимост, съдът формира извод за незаконосъобразност на оспореното решение поради следното:

Необосновано в мотивите на оспореното решение е прието, че към последващата

молба за закрила не са представени нови документ, които да обуславят допустимостта на последващата му молба за закрила до производство, в което производство в сътрудничество с молителя, т.е. след провеждане на лично интервю и служебно събиране на доказателства по твърденията за промяна в ситуацията в страната по произход, както следва от цитираната съдена практика на Съда на ЕС, следва да се разгледа и оцени наведените нови обстоятелства, за които и прилага доказателства - в това число справка/разпечатка за промяната във Федералния закон на Руската федерация, информация за въвеждането на електронните призовки. Органът неправилно не е събрал данни и приобщил справка за ситуацията в Русия и не е обсъдил настъпването на нови обстоятелства въз основа на проучване на ситуацията в страната по произход на оспорващия, както изисква разпоредбата на директивата - "не са се появили нови обстоятелства", предвид служебното задължение на административния орган да установи всички относими факти и обстоятелства. Органът не е дал указания на търсещия закрила да уточни молбата си за закрила, след като е счел за неустановено конкретно относимо към твърденията му обстоятелство, което също съставлява допуснато съществено нарушение на процедурата.

Интервюиращият орган неправилно е формирал извод, че не е установено никъде по преписката в кой разряд попада чужденеца, поради което изказаното опасение за риск за живота му следва да се приеме за неоснователно и необосновано.

Изменението на законодателството относно възрастта на резервиситте, се потвърждава и от представената по делото от ответника Справка с вх. № МД-02-146/14.04.2026 г. /л. 299/, видно от която е налице изменение на Федералния закон за мобилизационната подготовка и мобилизацията, подписан на 24 юли 2023 г. Тези промени директно засягат пределната възраст за престой в запаса и мобилизационния резерв на лицата **с военни звания под офицерските** и не са обсъждани в хода на проведените производства. Следователно, ако не е офицер, всички останали звания са засегнати от изменението в законодателството. Видно от протокола за проведеното лично интервю по първата молба за закрила, оспорващият изрично е посочил, че е отбил военната си служба, изложил е значителни подробности, действително не е посочил и не е установено какъв разряд точно има - дали е войник или друг разряд, но за това е въпрос, който допълнително е възможно да бъде установен и е неотносим към преценката за допустимост, предвид данните от интервюто, че е отбил военната си служба. Също не са съобразени и обсъдени причините, поради които е против войната в У., личното му положение и промяната в последиците - наказанията за подобно поведение.

Неоснователно е твърдението на ответника, че измененията във Федералния закон „За военната повинност и военната служба“ е можело да бъдат представени от чужденеца при първоначалната процедура до постановяване на Решение № 12205 от 28.11.2025 г. по адм.. 5613/2025г. на ВАС, с което е отменено решението на

АССГ и взето решение по същество, като е отхвърлена жалбата на чужденеца против Решение № 2132/01.02.2024 г. на председателя на ДАБ при МС.

Видно е от представеното Решение № 12205 от 28.11.2025 г. по адм.. 5613/2025г. на ВАС, заседанието по делото, в което делото е обявено за решаване е от **06.10.2025г.**, на която дата включително оспорващият е могъл да се позовава на настъпили нови факти и обстоятелства. Също към тази дата, на основание чл.46, пар.3 от Процедурната директива, е следвало да бъдат съобразени всички настъпили и относими изменения в ситуацията в държавата по произход на оспорващия, относими към основанията за предоставяне на закрила, с оглед и на личното му положение, установено на проведеното лично интервю. Няма данни изменението на законодателството от 2023г. да е предмет на обсъждане в приключилите административно и съдебни производства с оглед на личното положение на оспорващия.

Тъй като в последващата молба оспорващият се е позовал на изменение на законодателството в държавата му по произход **след датата на произнасяне от съда**, то нито оспорващият нито съдът е могъл да съобрази промените в законодателството.

В последващата молба изрично е посочено, че след датата на произнасяне от съда и към момента на молбата - 18.12.2025г. са настъпили съществени промени в законодателството на Руската федерация, които пряко оборват мотивите за отказа. По въпроса за промяната на законодателството на Руската федерация в областта на военната служба административният орган не е събрал доказателства, не е приобщил по административната преписка служебно и в мотивите на решението не се е позовал на изготвена справка от Дирекция "Международна дейност" или на други източници за държавата по произход според твърденията в последващата молба. В нарушение на задължението по чл. 6, ал.1 ЗУБ, интервюиращият орган не е извършил в пълнота проверка на твърденията в последващата молба служебно, за което действително е било необходимо събирането на нови доказателства. Съгласно изречение второ на разпоредбата, органите при ДАБ установяват всички факти и обстоятелства от значение за производството за предоставяне на международна закрила и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такава закрила.. Именно посоченото задължение е нарушено в процесния случай.

Преди датата на постановяване на оспореното решение - 12.01.2026г., на 04.12.2025г. на сайта на Агенция на Европейския съюз в областта на убежището и конкретно на https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_12_EUAA_COI_Report_Russia_Country_Focus.pdf, е публикуван Доклад за Руската федерация с фокус върху Русия, който се фокусира върху правните механизми за потискане на несъгласието, в част 4 "Военна служба", по точки 4.1 до 4.5 подробно описва структурата на военната служба, обхващаща военната служба, договорната военна

служба и наказанията за дезертъорство, в това число са засегнати и въпроси за промените в законодателството и мобилизацията в армията, съдържа специална точка за електронните призовки, както и по третото основание в молбата - засилване на репресиите - за наказателното законодателство както по въпроси във връзка с военната служба, така и с противопоставяне на държавата или изразяване на мнение по определени въпроси. В доклада са обсъдени всички изменения в областта на военната служба след началото на войната в У.. Нещо повече, в доклада се съобщава и за законодателство, прието от Руската Дума на 29.10.2025г. във връзка с военния резерв и възможността за включването им в охраната на важни обекти, които са предмет на атаки от страна на У.. Съществуването на този доклад преди датата е индичия за промяна в ситуацията, и който е следвало да бъде съобразен при преценката на процесната последваща молба за закрила.

На следващо място, изявленията за отказ от военна служба е следвало да се преценяват с оглед на критериите, установени в съдебната практика на Съда на ЕС и Наръчника на ВКБООН, а именно:

1) За да бъде релевантен към основания за предоставяне на международна закрила, отказът отбиване на военна служба следва да е свързан с опасности от репресии спрямо молителя и конкретно във връзка с нежеланието да отбие военна служба. По този въпрос е формирана съдебна практика на Съда на ЕС : Решение на СЕС от 19 ноември 2020 г. по дело EZ, С- 238/19, **ЕСЛ:EU:С:2020:945, с което е дадено тълкуване на** чл. 9 параграф 2, буква д) от Директива 2011/95. Разпоредбата е озаглавена "Действия на преследване", като има предвид прилагането на чл.1 А от Женевската конвенция, видно от параграф 1 на същата разпоредба. Съгласно тълкуваната хипотеза - по чл.9, ал.2, буква д) от Директива 2011/95, действията на преследване могат да приемат и формата на " д) наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпления или на деяния, попадащи в приложното поле на основанията за експулсиране, посочени в член 12, параграф 2;" . Видно е, че чл.8, ал. 5, буква д) от ЗУБ възпроизвежда идентично разпоредбата на директивата като форма на преследване.

2) Също в глава V, "В", параграфи 167-173 от Наръчника на ВКБООН е дадено тълкувателно определение за дезертъори и лица, които се отклоняват от военна служба, отграничени са случаите, при които необходимостта от изпълнение на военната служба е единствената причина за статут на бежанец. Лицето следва да докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта.

Следователно, оспореното решение, е незаконосъобразно, като постановено при

съществено нарушение на обхвата на преценката за допустимост на процесната последваща молба, неизпълнение на задължението по чл.6, ал.1, изречение второ от ЗУБ, неспазването на което е само по себе си съществено и самостоятелно основание за отмяна, не е спазено и изложеното в мотивите на съда за обхвата на тази преценка.

Жалбата е основателна, като съдът следва да постанови отмяната на решението, следва да върне преписката на органа, който съгласно мотивите на съдебното решение, с характер на задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, следва да извърши повторна преценка на процесната последващата молба. По отношение на направеното искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя, съдът не дължи произнасяне в тази посока, доколкото доказателства за извършването им не бяха представени, а на осн. чл. 92 от ЗУБ, в настоящото производство държавна такса не се дължи.

На основание изложеното и чл.172, ал. 2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. С. Н., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , Решение № 9-ОК /12.01.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което на осн. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е постановен отказ да бъде допусната до производство последваща молба с рег. № УП 21756 от 18.12.2025 г. по описа на ДАБ при МС за международна закрила.

ВРЪЩА административната преписка на компетентния орган при Държавна агенция за бежанците, за ново произнасяне по последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП 21756 от 18.12.2025 г. по описа на ДАБ при МС, подадена от М. С. Н., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебното решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: